

Repertoriumnummer 2021 /
Datum van uitspraak 09 juli 2021
Rolnummer

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

☐ Mededeelbaar aan de
ontvanger

Eindarrest:
- O.M.

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

familiekamer F3E
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

1. **K.E.**, woonstkeuze bij Mr., wonende te NEDERLAND,..., doch woontskeuze doende bij zijn raadsman,
appellant,

vertegenwoordigd door mr., advocaat te (NEDERLAND)

tegen het vonnis van de 6G kamer van de rechtbank eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, sectie familie en jeugd, van 11 januari 2021, aldaar gekend onder het rolnummer 20/1127/A

tegen

1. **K. A.**,..., wonende te (BELGIE),
geïntimeerde,

vertegenwoordigd door mr., advocaat te (BELGIE)

Feiten en voorgaanden

1.

Dhr. K. E. (hierna ook: appellant, de vader of mijnheer) en mevr. K. A. (hierna ook: geïntimeerde, de moeder of mevrouw) zijn uit de echt gescheiden bij beschikking van het Gerechtshof 's Gravenhage van 18 maart 2009.

Zij zijn de ouders van M. (°2000, thans 20 jaar oud) en E. (°2002, thans 19 jaar oud). Beide kinderen zijn intussen meerderjarig.

Vader heeft uit zijn tweede huwelijk nog twee kinderen, m.n. E., thans 11 jaar oud en S., thans 7 jaar oud.

Ook moeder heeft uit haar tweede huwelijk nog twee kinderen, m.n. M., thans 7 jaar oud en M., thans 1 jaar (bijna 2 jaar) oud.

Bij beschikking van 26 april 2006 werd geoordeeld dat vader geen onderhoudsbijdrage diende te betalen voor de kinderen.

Bij beschikking van de rechtbank van Rotterdam van 21 juli 2008 werd het bedrag van de onderhoudsbijdrage met ingang van 4 april 2008 bepaald op 175 euro per maand en per kind.

Bij beschikking van het Gerechtshof 's Gravenhage van 18 maart 2009 werd vader veroordeeld tot betaling van een onderhoudsbijdrage van 100 euro per maand en per kind met ingang van 1 januari 2009 en dit conform het akkoord hieromtrent tussen partijen.

Moeder en de kinderen verblijven sinds 25 november 2010 in België. Op dat ogenblik werd het secundair verblijf bij vader nog steeds uitgevoerd.

Op 8 december 2010 zou de Rechtbank te Dordrecht een nihilverklaring hebben uitgesproken en zou vader geen onderhoudsbijdrage meer dienen te betalen voor de kinderen.

N.a.v. een incident in 2011, waarvoor moeder strafklacht heeft neergelegd, werd het secundair verblijf bij vader niet langer uitgevoerd.

Bij vonnis van 11 juni 2012 van de jeugdrechtbank te Hasselt werd geoordeeld als volgt (samengevat):

- Exclusieve uitoefening van het ouderlijk gezag toegekend aan moeder.
- Inschrijving en hoofdverblijf bij moeder.
- Opschorting persoonlijk contact met vader.
- Vader moet een onderhoudsbijdrage betalen van 150 euro per maand en per kind vanaf 1 februari 2011, geïndexeerd.

Dit vonnis werd op 7 augustus 2012 betekend aan vader. Vader heeft geen rechtsmiddel aangewend tegen dit vonnis.

Op 5 juni 2020 legde vader een conclusie blijvende saisine neer ter griffie van de familierechtbank Limburg, afdeling Hasselt. Hij vorderde de kwijtschelding van de achterstallige en toekomstige onderhoudsbijdragen voor de kinderen met ingang van 8 december 2010, ondergeschikt de herleiding van de onderhoudsbijdrage tot 50 euro per maand en per kind. Moeder concludeerde tot de ongegrondheid van de vordering.

2.

Bij vonnis van 11 januari 2021 van de familierechtbank Limburg, afdeling Hasselt werd de vordering van vader ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Eisen in hoger beroep

3.

Appellant tekende bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van dit hof op 3 februari 2021 hoger beroep aan tegen dit vonnis en vordert in syntheseconclusies (samengevat):

- De achterstallige onderhoudsbijdragen kwijt te schelden en de toekomstige onderhoudsbijdragen af te schaffen.
- Minstens te zeggen dat geen onderhoudsbijdragen verschuldigd is voor de kinderen sedert 8 december 2010.
- Ondergeschikt de toekomstige onderhoudsbijdrage van 150 euro per maand en per kind te verminderen tot nihil voor wat betreft M. en 50 euro per maand voor wat betreft E.

Geïntimeerde concludeert tot de ongegrondheid van het hoger beroep.

Beoordeling

Over de internationale bevoegdheid

4.

Vader woont in Nederland. Moeder en de kinderen wonen in België.

Het aanvankelijk inleidend verzoekschrift werd neergelegd ter griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt op 1 februari 2012.

Nu de onderhoudsgerechtigde zijn gewone verblijfplaats in België had en nog steeds heeft, zijn de Belgische rechtbanken bevoegd (artikel 3 b Vo nr. 4/2009 betreffende de bevoegdheid, het toepasselijk recht, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen en de samenwerking op het gebied van onderhoudsverplichtingen). Conform artikel 3 van het Haags Protocol van 23 november 2007 is het Belgisch recht van toepassing.

Over de toelaatbaarheid

5.

Er wordt geen betekening voorgelegd van het bestreden vonnis en partijen houden voor dat het vonnis niet betekend is. Het hoger beroep, dat regelmatig is naar vorm en termijn, is toelaatbaar.

Over de gegrondheid van het hoger beroep

6.

In het bestreden vonnis heeft de eerste rechter, op grond van een oordeelkundige motivering, die, voor zover niet tegengesproken door wat hierna gesteld wordt, door het hof wordt bijgetreden en overgenomen, terecht geoordeeld zoals hiervoor werd weergegeven (randnummer 2).

Ter aanvulling van de redengeving van de eerste rechter en beantwoording van de besluiten in hoger beroep kan daar nog het volgende aan toegevoegd worden.

7.

Appellant beroept zich op artikel 17 van de Alimentatieverordening dat bepaalt dat de beslissing die door een lidstaat wordt geveld, in een andere lidstaat wordt erkend en dat er geen bijkomend onderzoek wordt gevoerd naar de juistheid van de gegeven beslissing.

Deze bepaling betreft echter de uitvoerbaarheid van de beschikking van de Rechtbank van Dordrecht van 8 december 2010. Deze bepaling verhindert geenszins dat de onderhoudsgerechtigde opnieuw de rechtbank zou vatten, noch dat er op latere datum een nieuwe (afwijkende) beslissing zou worden genomen.

8.

Moeder legde op 1 februari 2012 een verzoekschrift neer ter griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt. Vervolgens werd vader opgeroepen met aangetekend schrijven gedateerd 9 februari 2012 en verzonden op 10 februari 2012.

In het vonnis van 11 juni 2012 werd vastgesteld (en werd derhalve nagegaan) dat vader regelmatig werd opgeroepen.

Het vonnis werd op 7 augustus 2012 aan vader betekend (stuk 7 geïntimeerde).

Vader stelt dat de betekening niet aan de persoon werd gedaan en dat hij deze niet heeft ontvangen. Uit de door geïntimeerde voorgelegde akte van betekening blijkt dat het vonnis op 7 augustus 2012 werd betekend aan appellant conform de toepasselijke wettelijke bepalingen. Ter zitting betwist (de raadsman) van appellant niet dat de betekening rechtsgeldig is gebeurd.

Vader heeft geen rechtsmiddel aangewend. Het vonnis is in kracht van gewijsde getreden.

9.

Artikel 1253ter/7, §1, tweede lid, 1° Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat onder nieuwe elementen wordt verstaan over het algemeen, een feit dat niet bekend was bij het eerste verzoek. Het moet gaan om een feit dat niet bekend was voor één van de partijen.

Dit artikel laat niet toe dat een partij op basis van een element uit het verleden dat zij nog niet had ingeroepen in de eerste procedure, hoewel zij er kennis van had, de familierechtbank opnieuw te vatten om te oordelen op basis van dit element.

Vader had kennis van de beschikking van de Rechtbank van Dordrecht van 8 december 2010. Hij werd regelmatig opgeroepen nadat moeder het verzoekschrift neerlegde ter griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt. Vervolgens werd het vonnis van 11 juni 2012 aan hem betekend. Vader heeft nagelaten een rechtsmiddel aan te wenden en heeft nagelaten de beschikking van de Rechtbank van Dordrecht van 8 december 2010 voor te leggen aan de (Belgische) rechtbank.

Het vonnis van 11 juni 2012 is in kracht van gewijsde getreden.

Vader kan zich niet meer beroepen op de beschikking van de Rechtbank van Dordrecht van 8 december 2010.

10.

In zijn syntheseconclusie vermeldt vader dat hij een schrijven van DAVO ontving gedateerd 27 maart 2013 waarin werd verwezen naar het vonnis van 11 juni 2012. Vader was minstens vanaf dat ogenblik op de hoogte van het vonnis en had op dat ogenblik of op het ogenblik dat er zich gewijzigde omstandigheden voordeden, de rechtbank opnieuw kunnen vatten, maar heeft dit nagelaten.

Appellant was dus geenszins onwetend.

Appellant toont ook niet aan dat geïntimeerde kennis had van de beschikking van de Rechtbank van Dordrecht van 8 december 2010 en moedwillig zou hebben achtergehouden n.a.v. de behandeling voor de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt in 2012. Een betekening van de beschikking ligt niet voor.

Er kan derhalve in geen enkele hypothese ingegaan worden op de vordering tot retroactieve afschaffing van de onderhoudsbijdrage.

11.

Vader houdt voor dat er sinds 11 juni 2012 gewijzigde omstandigheden zijn die aanleiding geven tot een verlaging van de onderhoudsbijdrage. Hij wijst op het feit dat hij nog twee minderjarige kinderen heeft met zijn echtgenote. Ook moeder heeft twee minderjarige kinderen met haar echtgenoot. Derhalve wordt afdoende aangetoond dat er gewijzigde omstandigheden zijn.

In casu dient echter vastgesteld te worden dat de gewijzigde omstandigheden geen ingrijpende wijziging met zich brengen, noch wat betreft de situatie van de kinderen, noch wat betreft de situatie van de ouders.

Immers, de inkomsten van beide partijen zijn licht gestegen t.o.v. 2012, doch deze stijging is verbonden aan de stijging van de levenskost zodat er geen ingrijpende wijziging is in de situatie van partijen.

Beide partijen zijn opnieuw gehuwd en wonen dus kostendelend samen. Verder hebben beide partijen twee kinderen met hun nieuwe echtgenoot. Wat een gelijke impact heeft op de financiële draagkracht van beide partijen. Vader laat na verder inlichting te verschaffen over de kinderbijslag die hij ontvangt en eventuele kinderopvangtoeslag. Bij gebreke aan

informatie hieromtrent gaat het hof ervan uit dat beide ouders een gelijkaardig bedrag aan kinderbijslag ontvangen voor de kinderen die zij ieder hebben met hun (nieuwe) partner.

De schulden die door appellant zouden worden afbetaald (lening ABN Amro Bank) doen geen afbreuk aan de onderhoudsplicht in hoofde van vader en worden niet mee in overweging genomen. Geïntimeerde stelt dat dit werd geregeld in de vereffening en verdeling. Indien vader van oordeel is dat moeder alsnog een aandeel dient te dragen in deze schulden, dient hij zich tot moeder te wenden.

De afbetalingen die hij doet n.a.v. de achterstallige onderhoudsbijdrage worden niet in mindering gebracht. Deze schuld werd door zijn eigen nalatigheid veroorzaakt. Hetzelfde geldt voor de overige schulden.

Moeder ontvangt nog steeds de kinderbijslag voor gezamenlijke kinderen van partijen.

Er wordt geen rekening gehouden met het inkomen van de echtgenoot van moeder. Het is vader die een onderhoudsplicht heeft t.a.v. de kinderen.

Derhalve wordt niet aangetoond dat de gewijzigde omstandigheden een ingrijpende wijziging met zich brengen, noch wat betreft de situatie van de kinderen, noch wat betreft de situatie van de ouders, zoals overigens door de eerste rechter cijfermatig reeds werd aangetoond en welke berekening hier wordt hernomen.

12.

Uit de voorliggende stukken en de toelichting ter zitting kan niet worden afgeleid dat het studietraject van M. een abnormaal verloop zou kennen. Zij volgt een HBO-5 opleiding verpleegkunde en moet weliswaar (gedeeltelijk) een module overdoen, doch is dit niet van aard om te besluiten dat er sprake is van een abnormaal studietraject. Er bestaat geen reden om de onderhoudsbijdrage voor M. af te schaffen.

Over de kosten van het hoger beroep

13.

Appellant wordt als in het ongelijk gestelde partij veroordeeld tot betaling van de kosten van het hoger beroep (artikel 1017, 1ste lid Gerechtelijk Wetboek).

De rechtsplegingvergoeding wordt begroot op het vastgestelde minimum (artikel 1022 alinea 4 Gerechtelijk Wetboek).

Artikel 561 Gerechtelijk Wetboek bepaalt: wanneer de titel van een uitkering tot onderhoud, van een alijddurende rente of een lijfrente wordt betwist, wordt de waarde van de vordering bepaald door het bedrag van de annuïteit of van twaalf maandelijkse termijnen, met tien vermenigvuldigd.

De waarde van de vordering dient derhalve te worden bepaald op 3.600 euro (150 x 2 x 12). Het betreft derhalve een vordering tussen 2.500,01 euro en 5.000 euro. De minimum rechtsplegingvergoeding bedraagt 487,50 euro.

Beslissing

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Het hof beslist bij wijze van arrest op tegenspraak.

Verklaart het hoger beroep toelaatbaar doch ongegrond en bevestigt het bestreden vonnis.

Verwijst appellant tot de kosten van het hoger beroep, in hoofde van geïntimeerde vereffend op 487,50 euro rechtsplegingvergoeding.

Veroordeelt appellant tot betaling van 400 euro rolrecht in hoger beroep, te voldoen aan de FOD Financiën, na uitnodiging daartoe.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van 09 juli 2021 door

Raadsheer
Griffier